

Klinisch seksuoloog,
psychotherapeut
en auteur van o.a.
Gek van Liefde
(Van Halewyck,
2010)

Jeugdige onbevangenheid

Jonge kinderen kunnen in alle onbevangenheid en op het hysterische af overdrijven: zo'n zesjarige heeft dan bijvoorbeeld amper tien meter gelopen of hij staat te hijgen alsof hij zonet in hoogsteigen persoon Elodie Ouedraogo voorbijgestoken heeft. Zo heerlijk theatraal ook: 'kijk eens hoe buiten adem ik ben!', gepaard gaande met een pantomime die de uitputting-omwille-van-bovenmenselijke-prestatie helemaal in de verf zet: de pijnlijke grimas, de naar de hemel opgeslagen ogen en het handje op de borst.

Het mooie is dat ze dat nummertje ook op hun eentje kunnen opvoeren, zonder publiek, gewoon voor zichzelf. Ze hebben de ander niet eens nodig om gezien te worden: ze zijn hun eigen gewillige toeschouwer. Zo'n fantastische superioriteit geeft ons als volwassene wel even het nakijken, toch? Als volwassene kan je je zoiets echt niet meer permitteren zonder je hopeloos belachelijk te maken, ook in de ogen van jezelf. En daar hebben ouders een voordeel: ze kunnen samen met hun zesjarige twintig meter door de tuin, op het strand of langs een bergpad lopen om dan - uit solidariteit met 'de kleine' uiteraard - heel hard mee te hijgen, terwijl ze dat loopwedstrijdje wellicht net met die voorbedachte rade hadden voorgesteld.

Dat die onbevangenheid niet het enige is wat ik met de jaren ben kwijtgeraakt werd me onlangs pijnlijk

duidelijk toen ik in de auto zat en in de verte een jongeman, pakweg achttien, zag komen aanlopen tot hij net voor me tussen de wagens door laveerde en de straat overliep. Hij had een eerbiedwaardige snelheid ontwikkeld, maar daar was het hem niet om te doen. Het was het plezier dat hij beleefde aan zijn lichaam, aan dat perfect functionerende, lichte, soepele, moeiteloze, zalig roekeloze, machtige lichaam dat van hem was en van hem alleen. Plots herinnerde ik me dat vergeten zintuiglijke, haast sensuele plezier dat je lijf je op dergelijke momenten kan verschaffen: het plezier van je

***Verrukt zijn
over je eigen
lichaam
verdwijnt na
een tijdje uit
de evidentie'***

lichaam te voelen leven, vibreren, presteren. Een volstrekt ijdel genot waarin lichaam en geest haast samenvallen, of beter, de geest bijna verliefd is op het lichaam en - zoals elke verliefde - op een wat

dwaze manier o zo fier is. Dat zag ik in zijn houding: rechtop, à la 'heb je me gezien' maar ook 'oh wat gaat dit lichaam lekker'.

Dat verrukt zijn over je eigen lichaam en zijn prestaties, het neemt geleidelijk af maar ik heb het toch lang kunnen vasthouden, dat gevoel. Tot ergens in mijn veertigste. Toen is het uit de evidentie verdwenen. Nu duikt het af en toe, heel zelden (bij klimpartijen bijvoorbeeld, als een oude berggeit springend van steen naar steen) nog eens op. Net vaak genoeg om me te laten beseffen dat het eigenlijk voorbij is.